

BİZİM SOKAK

ESİN ÖZBEK

Benim bir fikrim var! Mistik, bin parçalı bir yapbozun ölçüsü internetten bir araştırır mısın? Buna uygun bir kâğıt bulmalıyız.

Hey! Anladım. Yapbozu tamamlayacağız.

Ama nasıl? Elimizde çok az ipucu var.

Hemen bakıyorum.

Çocuk küçük bir tepenin üstünde duruyor gibi.

Bence kâğıdı dik turalım çünkü çocuğun yanında bir ağaç var. Köklerine bakılırsa uzun ve yaşlı bir ağaç olmalı. Çocuk da omzunda birini taşıyor.

O zaman parçayı şuraya yerleştiriyorum.

Tamam, parçanın yerini bulduk diyelim. Şimdi ne yapacağız?

Bu çocuklar ağacın yanında ne yapıyorlar? Ağaçtaki bir şeye mi ulaşmaya çalışıyorlar?

Hi hi hi! Belki ağaçtan inemeyen bir yavru kediye kurtarmaya çalışıyorlardır.

Çocuk gülümsüyor. Endişeli bir ifadesi yok.

Yaz mevsimi olsa meyve topluyorlardır diyeceğim ama belli ki kış. Ağaçtan emin olduğumuza göre ağacı çiziyorum.

Meyve mi dedin? "...Bir masal meyvesi gibi..." Yapbozun arkasına yazılmış şiiri hesaba katmadık.

Tabii ya! Şair yapraksız ağaç dallarının arasından görünen dolunayla ilgili bir benzetme yapmış. Şu dalın ucuna kocaman bir dolunay çiziyorum. İşte masal meyvesi.

Yaşasın! Haydi çiz!

Bir hafta sonra

Babam tamamladığımız yapbozun fotoğrafını çekip Altay Abi'ye yollamış. Altay Abi cevabında bakın ne yazmış: "Yaptığınız çizime bayıldım. O eve taşındığımda çerçeve duvarda asılıydı. Yerini hiç değiştirmedim. Benim için gizemini hep korudu. Aslında bir anı olsun diye yanıma alacaktım. İyi ki Zeynep'e verdiğim kutuya karışmış. Şimdi tamamladığınız halinin fotoğrafı duvarımda asılı."